

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas VI. Ab anno Christi 1150. ad 1160.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

enim viri pius res Ecclesiæ, quàm suas
rare debent.

✽(1150.)✽ Rogerius Siciliae Rex
Germanicæ & Gallicæ nobilitatis flore
Græcorum prodicione demessum, eo
multis cladibus afficit, calcar fortiter
dente adversus Manuelem Imperatorem
Petro Cluniacensi: eoque progressus
Rogerius, ut Corsyram Insulam penitus
peret, & Corinthum caperet ac spoliare

DE CAS VI.

✽ *Ab anno Christi 1150. ad 1160.*

1151. **M**atrimonium inter Ludovicum
✽ Juniolem, Gallicæ Regem & Eleonoram
dissolvitur, quia sanguine, quam
esset, conjunctiores erant, & uterque
fieri postulabat, Ludovicus quidem pro
ter conjugis impudicitiam, & Eleonora
quia Monachum maritum, sic Ludovicus
appellabat, habere recusabat.

Gratianus patria Clusinus Monachus
Benedicti Classensis in Monasterio S. Felici
Bononiæ absolvit opus suum inscriptum
Decretum, seu Concordia & discordantia Canonum
Hoc opus emendatum est anno 1570

justi

iusu Gregorii XIII. ita tamen ut in eo errores relinquerentur.

✽(1152.)✽ Conradus Rex Romanorum moritur, non absque suspitione præstiti veneni à Medicis, quos à Rogerio in Siciliâ receperat, sibi propinati. Successit ei Fridericus cognomento Ænobarbus Dux Sueviæ.

Moritur eodem anno Rogerius Siciliæ Rex relicto successore Guilielmo Filio.

✽(1153.)✽ S. Bernardus & Eugenius Papa moriuntur, prius reconciliatis Sedi Apostolicæ Arnaldistis Romanis: Eugenio sufficitur Anastasius IV.

✽(1154.)✽ Fridericus Rex Romanorum venit in Italiam, milites autem in transitu propter penuriam malè affecerunt incolas, unde indictâ postea militibus collectâ satisfacere voluit, non tam ad injurias compensandas colonis, quam desiderio Coronæ Imperatoriæ obtinendæ à Pontifice.

Eodem anno moritur Anastasius IV. & illi surrogatur Nicolaus Anglus, dictus Hadrianus IV. Episcopus Albensis, olim monachus, qui Legationibus præclarè obitis viam sibi ad hanc dignitatem paravit.

✽(1155.)✽ Arnaldus Brixienfis iterum Romæ turbas excitat, sed tandem poenas scele-

scelerum dedit, quas diù meruerat. Urbis enim Præfecto captus & vivus extus est.

Guilielmus Siciliae Rex in Ecclesiam bellis excommunicatur.

Fridericus Rex Germaniae ab Hadriano IV. Romae in Imperatorem coronatur.

✽(1156.)✽ Balduini III. exercitus Palæstinâ magnâ clade afficitur à Saracenis, quòd datam eis fidem non servâsse

Guilielmus Siciliae Rex grandi exercitu Pontificem Beneventi obsidet, & iniquissimis conditionibus ad deditionem compellit, quas deinde Innocentius III. merito rescidit. Guilielmus autem ab hoc tempore in omnibus infortunatus fuit, ut, nisi sceleribus excæcatus fuisset, satis intelligere unde hæc mala.

✽(1157.)✽ Oritur gravis controversia inter Hadrianum Papan, & Fridericum Imperatorem ob Episcopum Londinensem ad sua revertentem, malè acceptum in Germaniâ, & in custodiâ retentum. Cùm enim Pontifex Legatos ad Imperatorem hac de causâ misisset, & litteris in super conquestus acerbius esset, Imperator non tantùm Legatos ignominiosè remisit, sed etiam editis litteris circularibus prohibuit suis Romam peregrinari, & capitalis

pitatis inimicitiae signa palam ostendit, Episcopis Germanis, qui plus hominem, quam Deum timebant, ad haec tantum mussantibus.

✽(1158.)✽ Fridericus cum exercitu petit Italiam, sed placatur ab Hadriano, mitiores litteras per Cardinales Legatos mittente. Usus enim erat in litteris, quibus ad iram Germanos & Imperatorem provocavit, his verbis *Beneficium*, item *conferre Coronam*, quasi per modum Feudi Imperium datum esset à Pontifice, &c. Igitur nunc temporis cedendum prudenter ratus Pontifex, verborum suorum sensum ita interpretatus est, ut vellet nomine *Beneficii* non Feudum, sed qualitercunque *Bonum factum*, & *Conferre Coronam*, non pro *Dare pleno jure*, sed simpliciter pro *imponere* intelligi. His itaque placatus Imperator Pontifici & Clero Romano reconciliatus est.

Conventus celebratus est Roncaliae ad agendum de Regalibus, quae in Longobardia ratione Imperii ad Imperatorem spectarent. Ad hunc Conventum Principes & Consules civitatum Longobardiae, atque etiam celeberrimi Doctores Juris convocati sunt, quos inter Martinus quoque & Bulgarus. Contigit autem, ut Imperator aliquando inter hos duos Jurisperitos

ritos equitans interrogaret utrū de
 ipse Fridericus Imperator esset Dominus
 mundi, cui Bulgarus respondit, non esse
 Dominum mundi quò ad proprietatem
 Martino autem insignis adulator *Omnis*
 inquit, *Imperator Fridericus Dominus mundi*
est. Imperator igitur cum ab equo descen-
 disset, eum in præmium adulationis Mar-
 tino donavit, Bulgaro indonato præter-
 misso. Cui Bulgarus ingeniosè cavillatus
 inquit: *Equum amisi, quia dixi æquum.* De
 hoc Martino memorant, pertinacissimum
 fuisse, quamcunq̃ue in partem se dedisset
 seu æquam seu iniquam. Unde etiam inter
 Leguleios Martini nomen pro pertinacia
 hanc horam usurpatur, & quod unius pro-
 prium fuit, cœpit esse appellativum.

✱(1159.)✱ Hadrianus IV. moritur
 angina, unde data est occasio fabulandi
 um muscâ in os subeunte suffocatum esse
 cum dicere vellet anathema Friderico, hic
 enim novam tumultuandi materiam con-
 tra Hadrianum eodem tempore conqui-
 verat. Verum nunquam hic rebellis fa-
 cro fulmine perculsus est ab Hadriano
 quamvis id propter illegitimas nuptias
 promeritus esset. Hadrianus porro vit-
 fuit eximiæ pietatis, ut qui nec obolum su-
 is parentibus aut affinibus dederit, & ma-
 trem

trem suam inopem eleemosynis Ecclesiæ Cantuariensis alendam reliquerit.

Hadriano substitutus est Rolandus ab universo Clero, populoque Romano, natione Tuscus Presbyter Cardinalis sub nomine Alexandri III. sed huic duo Imperii Cardinales mox opponunt Anti-Papam Octavianum divitem, ex Comitibus Tusculanis ortum, dignitatis hujus avidissimum, qui paratis satellitibus, & quibusdam Romanis auro corruptis verum Pontificem & Cardinales obsedit, at illi à populo liberati Nymphas secesserunt, & ibi Pontifex ab Episcopo Ostiensi Consecratus est: dum Romæ intereà à quibusdam Cariosis Præsulibus sub nomine Victoris prophanaretur Octavianus, mox excommunicatus à legitimo Pontifice, qui & intruso & ejus fautori Friderico Imperatori prævaluit.

✽(1160.)✽ Fridericus modis omnibus tueri nititur Pseudo-Papam, & in suas partes adducere Reges Franciæ & Angliæ conatur, sed hos constanter Sedi Apostolicæ addictos invenit. Ostendit etiam quòd plus valeret pedibus quàm manibus, cum Venetos, Veronenses & Longobardos bello ob eandem malam causam lacesens ante initum prælium fugit.

DE-